

Innst. O. nr. 20

(2002-2003)

Innstilling til Odelstinget frå justiskomiteen

Ot.prp. nr. 115 (2001-2002)

Innstilling frå justiskomiteen om lov om endringar i inkassolova

Til Odelstinget

1. HOVUDINNHALDET I PROPOSISJONEN

Justisdepartementet gjer i proposisjonen framlegg om endringar i inkassolova for å betre skyldnaren si stilling og å motverke uheldig inkasso. Departementet foreslår å innføre reglar om klagenemnd for inkassosaker. Forslaget byggjer på at ei klagenemnd vert oppretta gjennom privat initiativ, men at ho kan få offentlig godkjenning. Ifølgje framlegget kan Kredittilsynet krevje at alle inkassoforetak sluttar seg til ei nemndsordning.

Justisdepartementet gjer også framlegg om å styrke sanksjonsmidla ved brot på reglane i inkassolova. For det første vert det foreslått at eit inkassoforetak kan påleggjast å betale klagenemnda sine kostnader dersom det ligg føre grove brot på kravet til god inkassoskikk. Dette ansvaret kjem i tillegg til ei eventuell "abonnementsavgift" som alle inkassoforetaka som er tilknytta nemndsordninga, må betale. For det andre går departementet inn for at klagenemndene kan oversende avgjerdene sine til Kredittilsynet, anten rutinemessig eller ut frå eit særskilt utval. Kredittilsynet kan på basis av dette vurdere om det er grunnlag for å setje i verk sanksjonar.

Departementet drøftar om det bør innførast eit krav om samtykke frå låntakaren ved overføring av fordringar mellom finansinstitusjonar. I dag gjeld eit slikt krav berre når lånefordringar vert overdrege til andre enn finansinstitusjonar eller liknande institusjonar. Departementet konkluderer med at samtykkekravet ikkje bør utvidast, og gjer såleis ikkje framlegg til lovendringar på dette punktet.

I proposisjonen drøftar departementet også om det bør innførast ein regel som pålegg långivaren å opplyse skyldnaren om gjeldsordningslova ved overdraging av visse fordringar. Heller ikkje på dette punktet foreslår departementet lovendringar.

Endelig gjer departementet framlegg om nokre meir lovtekniske endringar i inkassolova.

2. BAKGRUNNEN FOR LOVFRAMLEGGET OG HØYRINGA

Samandrag

I Ot.prp. nr. 26 (2000-2001) gjorde Justisdepartementet framlegg om å utgreie fleire tiltak for å betre skyldnaren si stilling i gjeldsforhold: klagenemnd for inkassosaker, reduksjon av inkassosalæra og opplysningsplikt om vilkåra for gjeldsordning. Justiskomiteen stilte seg positiv til at desse tiltaka vart nærmare utgreidd, og ba dessutan departementet vurdere om det er grunn til å styrke sanksjonsmidla mot brot på god inkassoskikk, jf. Innst. O. nr. 47 (2000-2001). I tillegg gjorde Stortinget 27. februar 2001 følgjande vedtak:

"Stortinget ber Regjeringen vurdere forslag om krav til samtykke i finansavtaleloven når forbrukerlån overdras til en annen finansinstitusjon."

På denne bakgrunn sende Justisdepartementet ut eit høyringsnotat med forslag til endringar i inkassoloven og inkassoforskriften.

Komiteens merknader

Komiteen mener det er svært nødvendig å bedre skyldnerens stilling i gjeldsforhold og styrke vernet mot uheldig inkasso. I dag er inkassobransjen preget av høye salærer, stivbeint praksis og utilgjen-

gelige og dyre klagemuligheter. Det er en bransje komiteen anser det nødvendig å følge nøye og også i fremtiden vurdere korrigerende tiltak. Særlig i tider hvor rentenivået stiger, arbeidsledigheten øker og forskjellene øker i befolkningen, er det grunn til å være særlig oppmerksom. Inkasso kommer som oftest når skaden allerede er skjedd. Den må likevel skje skånsomt.

Komiteen har merket seg at inkassobransjen selv har vist vilje til å rydde opp i den uheldige praksis som har preget deler av bransjen, og at det nå er etablert et godt samarbeid med Forbrukerrådet.

3. OPPRETNING AV KLAGENEMND FOR INKASSOSAKER

Samandrag

Departementet foreslår i høyringsbrevet å innføre reglar om klagenemnd for inkassosaker. Klagenemnda vert oppretta gjennom privat initiativ, men vil få offentleg godkjenning. Forslaget inneber at Kredittilsynet får høve til å stille nemndstilknytning som vilkår for inkassoløve. Lovforslaget omfattar tvistar mellom alle skyldnarar og inkassoforetak, og er med andre ord ikkje avgrensa til tvistar i forbrukarforhold.

Alle høyringsinstansane med få unntak støttar framlegget om å opprette ei klagenemnd for inkassosaker langs dei hovudlinjene Justisdepartementet drog opp i høyringsbrevet.

Justisdepartementet meiner at det bør opprettast ei klagenemnd for inkassosaker. Hovudformålet med ei slik nemnd vil vere å skaffe skyldnarane og inkassoforetaka ein rimeleg og enkel måte å løyse inkassotvistar på. Ei inkassoklagenemnd kan dessutan medverke til ei klargjering og presisering av inkassorettlege reglar. Eit særskilt argument for å opprette ei inkassoklagenemnd er at det i liten mon er ført tilsyn med kravet til god inkassoskikk i inkassolova. Opprettinga av ei inkassoklagenemnd kan gjere at ein får ei meir effektiv handheving av dette kravet.

Departementet føreset at ei klagenemnd vert oppretta gjennom privat initiativ, men at ho kan få offentleg godkjenning som har visse rettsverknader.

For å gjere nemndsystemet effektivt, gjer Justisdepartementet framlegg om at Kredittilsynet kan krevje at inkassoforetaka sluttar seg til ei nemndsordning ved tildeling av inkassoløve, og at foretak som allereie har løve, gjer det same, jf. § 5 fjerde ledd i lovforslaget. Kredittilsynet kan såleis stille krav om at ordninga er open for tilslutning også for uorganiserte inkassoverksemder.

Justisdepartementet foreslår at reglane om inkassoklagenemnd skal omfatte tvistar mellom alle skyldnarar og foretak som driv inkassoverksemde. Etter Justisdepartementet sitt syn bør berre skyldnarane

kunne bringe saker inn for nemnda. Justisdepartementet meiner dessutan at skyldnarane i forbrukarforhold ikkje bør ha høve til å fråskrive seg retten til nemndshandsaming på førehand, jf. utkast til ny § 22 tredje ledd.

Tvistar om hovudkravet fell utanfor nemnda sin kompetanse. Det kan likevel verte nødvendig at nemnda prejudisielt tek stilling til innvendingar mot hovudkravet.

Etter departementet sitt syn bør nemndsmedlemmer og andre som utfører arbeid for nemnda, ha teieplikt etter inkassolova, jf. utkast til ny § 28 første ledd.

Justisdepartementet har etter ei nærmare vurdering kome til at det bør gjelde ein meir avgrensa litispensjonsregel enn den som var foreslått i høyringsbrevet. At ein tvist om inndrivingskostnader er brakt inn for inkassoklagenemnda, bør ikkje vere til hinder for at han vert handsama ved dei allmenne domstolane i samband med ei sak om hovudkravet.

I høyringsbrevet er det reist spørsmål om avgjerdene til nemnda bør ha retts- og tvangskraft. Justisdepartementet har kome til at ein ikkje bør knyte slike verknader til avgjerdene. Spørsmålet om retts- og tvangskraft reiser ei rekke prinsipielle spørsmål som bør handsamast i ein større samanheng.

Etter Justisdepartementets syn bør ei sak som nemnda har realitetshandsama, kunne først rett inn for tingretten utan handsaming i forlikrådet, jf. utkastet til ny § 23 andre ledd.

Departementet gjer framlegg om ei ny føresegn i inkassolova, som regulerer fristavbrot i samband med at ein tvist vert ført inn for inkassoklagenemnda, jf. § 26. Justisdepartementet meiner at den fristavbrytande verknaden berre bør knyte seg til krav som nemnda har kompetanse til å handsame.

For å gjere skyldnarane kjende med høvet til å bringe saker inn for nemnda, gjer Justisdepartementet framlegg om at ei betalingsoppfordring skal innehalde opplysningar om høvet til nemndshandsaming, jf. utkast til ny bokstav f i § 10 første ledd.

Komiteens merknader

Komiteen mener det er avgjørende at det opprettes en klagenemnd som foreslått. For debitor er domstolsprøving med risiko for store saksomkostninger eneste utvei i dag når krav og innkrevningsprosedyre bestrides. Ei klagenemnd vil kunne bøte på dette. Komiteen støtter derfor forslaget om å opprette ei klagenemnd for inkassosaker. Komiteen understreker at hovedformålet med denne nemnda er å skaffe skyldnere og inkassoforetak en rimelig og enkel måte å løse inkassotvistar på. Videre merker komiteen seg at oppretting av nemnda også kan medvirke til en klargjøring og presisering av inkassorettlige regler, deriblant gi en mer effektiv håndheving

av kravet til god inkassoskikk i inkassolova. Klagenemnda blir oppretta gjennom privat initiativ, men vil få offentlig godkjenning.

Komiteen støtter forslaget om at Kredittilsynet kan kreve at inkassoforetaket slutter seg til ei nemndsordning ved tildeling av inkassoløype. Komiteen mener at det bare unntaksvis bør tildeles inkassoløype uten at foretaket slutter seg til nemndsordninga.

Komiteen vil fremheve at det er viktig for å sikre skyldnerens rettigheter at skyldneren i forbrukerforhold ikke skal kunne fraskrive seg retten til nemndsbehandling på forhånd. Komiteen påpeker vidare at nemnda opprettes for å styrke skyldnerens stilling i gjeldssaker, og at det derfor bare er skyldneren som kan bringe saker inn for nemnda.

For øvrig støtter komiteen Regjeringens andre forslag til saksbehandlingsregler for nemnda bl.a. om rettskraft og foreldelse.

4. STYRKING AV SANKSJONSMIDLA VED BROT PÅ GOD INKASSOSKIKK

Samandrag

Etter dei reglane som gjeld i dag fører brot på kravet til "god inkassoskikk" i inkassolova § 8 til at retten til inkassosalær fell bort. Vidare kan brot på inkassolova føre til inndraging av inkassoløvet. Fleire eller grove brot på § 8 kan også føre til straffansvar.

Departementet bad i høyringsbrevet om høyringsinstansane sitt syn på forslaga om særskilt ansvar for saksutgifter og rutinemessig oversending av fråsegner til Kredittilsynet.

Alle høyringsinstansane som har uttalt seg om spørsmålet, er positive til ei styrking av sanksjonsmidla ved brot på kravet til "god inkassoskikk" i inkassolova. Dei fleste instansane støttar også dei konkrete forslaga i høyringsbrevet til skjerpning av sanksjonssystemet i inkassolova. Ingen av høyringsinstansane har innvendingar mot forslaget om å innføre ein regel om at inkassator ved grove brot kan påleggjast å betale klagenemnda sine kostnader i den aktuelle saka. Jamvel høyringsframlegget om å innføre ei ordning med rapportering til Kredittilsynet frå nemnda får tilslutning frå dei fleste som har uttalt seg om dette.

Basert på innspela i høyringsrunden foreslår Justisdepartementet at ein inkassator kan påleggjast å betale klagenemnda sine kostnader ved grove brot på kravet om "god inkassoskikk". Dette ansvaret kjem i tillegg til ei eventuell "abonnementsavgift" utmålt etter omsetnaden til foretaka.

Justisdepartementet går vidare inn for at klagenemnda kan oversende fråsegner til Kredittilsynet, anten rutinemessig eller utfrå eit særskilt utval. For å

fremje effektiviteten og den preventive verknaden av dette sanksjonsmidlet, foreslår departementet at fråsegnene ikkje vert oversende i anonymisert form. Kredittilsynet vil ha teieplikt om innhaldet i meldingane så langt det følgjer av kredittilsynslova og forvaltningslova. Rapporteringsplikta har eit todelt formål: For det første kan vissa om rapportering til Kredittilsynet i seg sjølv verke preventivt. For det andre kan ei rapporteringsordning styrke effekten av dei eksisterande sanksjonsmidla.

Departementet registrerer at nokre av høyringsinstansane tek til orde for at Kredittilsynet bør få heimel til å bøteleggje inkassoforetaka ved grove eller gjentekne brot på god inkassoskikk. Justisdepartementet foreslår ikkje noka føresegn om administrativ ileggjing av straff. Forslaget har ikkje vore på allmenn høyring. Ei slik føresegn krev ei nærmare vurdering av tilhøvet til Grunnlova og til menneskerettsreglane, som det berre er grunn til å gjere dersom framlegga i denne proposisjonen skulle vise seg å vere utilstrekkelege.

Komiteens merknader

Komiteen er enig med departementet i at sanksjonsmidlene ved brudd på god inkassoskikk i dag ikke er gode nok. Eksisterende regler må håndheves bedre, og komiteen støtter forslaget til nye bestemmelser.

At inkassoforetaket skal betale klagenemndas saksomkostninger ved grove brudd på bestemmelsen er ikke urimelig. Spørsmålet er om foretaket også må betale omkostningene ved mer ordinære brudd på kravet til god inkassoskikk. Etter en totalvurdering av reglernes hensikt, behovet for innskjerping, retts tekniske hensyn og rimelighet, har komiteen konkludert med at inkassoforetaket bør kunne pålegges å betale saksomkostningene også ved de overtredelsene som ikke kan karakteriseres som grove. Bestemmelsen er fortsatt fakultativ, slik at man i de tilfellene hvor dette ikke er rimelig kan unnlate å pålegge inkassator å betale nemndas saksomkostninger. Komiteen foreslår derfor at benevnelsen "grove" i forslagets § 25 utgår.

Komiteen er vidare av den oppfatning at nemnda ved brudd på god inkassoskikk skal (og ikke "kan") rapportere til Kredittilsynet. Komiteen ser ingen gode grunner til at slike brudd ikke skal rapporteres. Det motsatte vil kunne innebære en tilfeldig rapportering.

Komiteen foreslår derfor:

"Ny § 24 skal lyde:

Nemndene skal oversende uttalelser om brudd på inkassoloven til Kredittilsynet."

For øvrig mener komiteen at Kredittilsynet ikke bør kunne bøtelegge. Dette innebærer et uheldig tosporet system som man bl.a. av rettssikkerhetsgrunner og av praktiske hensyn også bør unngå på andre områder innen forvaltningen. Domstolene skal ha funksjonen med å idømme straff. Et slikt bøtesystem kan også komme i konflikt med Grunnloven og menneskerettighetene, og da særlig hensynet til å unngå dobbeltstraff.

5. KRAV OM OPPLYSNING OM HØVET TIL Å SØKJE OM GJELDSORDNING VED OVERDRAGING AV FORDRINGAR

Samandrag

Justisdepartementet bad i høyringsbrevet om synspunkt på om det bør innførast ein regel som pålegg långivaren å opplyse skyldnaren om gjeldsordningslova ved overdraging av visse fordringar.

Høyringsinstansane er delte i spørsmålet om det bør innførast ei plikt til å opplyse om gjeldsordningslova ved overdraging av visse krav.

På bakgrunn av innspela i høyringsrunden har Justisdepartementet valt å ikkje foreslå ei føresegn som pålegg finansinstitusjonar å opplyse om gjeldsordningslova ved overdraging av mishaldne krav. Det er fleire grunnar til at departementet ikkje gjer framlegg om ein slik regel:

For det første set departementet spørjeteikn ved om det er tilstrekkeleg behov for å påleggje finansinstitusjonane ei plikt til å informere om gjeldsordningslova.

For det andre er Justisdepartementet ikkje overtydd om at det ein kan oppnå ved å innføre ei lovpålagt opplysningsplikt står i forhold til ulempene ved ei slik ordning. Ulempene knyter seg i første rekke til det meirarbeidet ei slik ordning vil medføre for finansinstitusjonane.

For det tredje meiner Justisdepartementet at det er andre tiltak som kan vere betre eigna dersom det er behov for å spreie kunnskap om gjeldsordningslova. Etter departementet sitt syn står det offentlege nærare til å informere om gjeldsordningslova enn det finansinstitusjonane gjer. Det naturlege vil vere at slik informasjon vert ytt av offentlege instansar som er i kontakt med personar med betalingsvanskar.

For det fjerde vil Justisdepartementet vise til problema med å utforme ein treffsikker regel, dvs. ein regel som fører til at dei som har behov for informasjon om gjeldsordningslova får det, samtidig som dei som skal yte informasjonen ikkje vert pålagt ei plikt som rekk lenger enn nødvendig.

Komiteens merknader

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmet fra Sosialistisk Venstreparti, støtter Regjeringens forslag om ikke å innføre en opplysningsplikt om gjeldsordningsloven for finansinstitusjoner ved overdragelse av misligholdte krav. Det bemerkes at dette dog ikke er noe forbud mot slik opplysning, og at det i flere tilfeller selvfølgelig vil være hensiktsmessig og i tråd med god inkassoskikk å gi slike opplysninger som kan lette situasjonen for skyldneren.

Komiteens medlem fra Sosialistisk Venstreparti mener at finansinstitusjonene må informere om gjeldsordningsloven ved overdragelse av misligholdte krav. Departementet fremhever at det vil være arbeidskrevende for finansinstitusjonene å sende ut informasjon om gjeldsordningsloven. En informasjon om hovedinnholdet i gjeldsordningsloven, og en henvisning til steder der den enkelte skyldner kan få nærmere veiledning og informasjon om ordningen, kan neppe være særlig arbeidsbelastende. Dette medlem finner det viktigere å informere befolkningen om gjeldsordningsloven, enn at slik informasjon kanskje kan virke støtende overfor noen av dem som ikke trenger gjeldsordning. Dessuten vil en tidlig informasjon om gjeldsordningsloven til dem med betalingsproblemer, lettere kunne resultere i frivillige ordninger, noe som i sin tur også kan være en bedre løsning for kreditorer og det offentlige enn den tvungne ordningen. For dette medlem er det i denne sammenheng viktig å fremheve at de høyringsinstansene som har nærmest erfaring med gjeldsordre, går inn for at finansinstitusjonene må tillegges en informasjonsplikt om gjeldsordningsloven.

Dette medlem fremmer følgende forslag:

"Stortinget ber Regjeringen med hjemmel i inkassoloven § 27 utforme en forskriftsbestemmelse som medfører at finansinstitusjonene ved overdragelse av misligholdte krav informerer skyldneren om gjeldsordningslovens hovedregler, og hvilke myndigheter som bistår ved søknad om gjeldsordning."

6. KRAV OM SAMTYKKE FRÅ LÅNTAKAREN DER LÅNEFORDRINGAR VERT-OVERDREGNE MELLOM FINANSINSTITUSJONAR

Samandrag

I høyringsnotatet drøftar departementet om det bør innførast eit krav om samtykke frå låntakaren ved overføring av fordringar mellom finansinstitusjonar.

Dei fleste høyringsinstansane er mot å innføre ei ordning med krav om samtykke ved overdraging av fordringar mellom finansinstitusjonar og liknande institusjonar.

Departementet har etter ei samla vurdering kome til at det ikkje er grunnlag for nokon regel om samtykke ved overdraging av lånefordringar mellom finansinstitusjonar. Departementet meiner at urimeleg pågåande inndrivingsmetodar best kan motverkast med reglar knytt til sjølve inndringa, og viser i den samanheng til forslaga ovanfor. Departementet viser også til at eit stort fleirtal av høyringsinstansane, også forbrukarsida, har gått mot å innføre eit samtykkekrav som nemnt. Høyringsinstansane peiker uttrykkeleg på at det ikkje er noko behov for ein slik regel.

Komiteens merknader

Det er i høringsnotatet drøftet om det skal innføres krav om samtykke fra låntaker ved overføring av fordringer mellom finansinstitusjoner. Komiteen har merket seg at et stort flertall av høringsinstansene, også forbrukersiden, har gått imot å innføre et slikt krav til samtykke. Komiteen mener etter dette, dog under tvil, at det ikke bør settes krav til samtykke fra skyldneren når fordringer overdras mellom finansinstitusjoner.

Komiteen tiltrer for øvrig proposisjonens andre endringsforslag bl.a. uttrykkelig hjemmel til å sette vilkår for tillatelse til å drive oppkjøp og inndrivning av fordringer, og presiseringen i bestemmelsen om at et inkassoforetak kan ha flere ledere.

7. ØKONOMISKE OG ADMINISTRATIVE KONSEKVENSA

Opprettinga av ei klagenemnd vil ha økonomiske og administrative konsekvensar. Denne kostnaden skal dekkjast av dei inkassoforetaka som er tilknytt nemnda. Opprettinga vil truleg medføre at Forbrukarrådet, forbrukarkontora og inkassoforetaka i ein viss mon får frigjort ressursar som i dag går med til klagehandsaming.

Forslaget om at klagenemndene kan oversende fråsegner til Kredittilsynet, kan ha visse konsekvensar for Kredittilsynet.

8. FORSLAG FRÅ MINDRETALL

Forslag frå Sosialistisk Venstreparti:

Stortinget ber Regjeringen med hjemmel i inkassoloven § 27 utforme en forskriftsbestemmelse som medfører at finansinstitusjonene ved overdragelse av misligholdte krav informerer skyldneren om gjeldsordningslovens hovedregler, og hvilke myndigheter som bistår ved søknad om gjeldsordning.

9. TILRÅDING FRÅ KOMITEEN

Komiteen har elles ingen merknader, viser til proposisjonen og rår Odelstinget til å gjere følgjande

vedtak til lov

om endringar i inkassolova

I

I lov 13. mai 1988 nr. 26 om innkassovirksomhet og annen inndrivning av forfalte pengekrav (inkassoloven) gjort følgjande endringar:

§ 5 skal lyde:

Inkassobevilling til stadig og ervervsmessig å inndrive forfalte pengekrav for andre kan etter søknad gis til et foretak når:

- a) den *eller de* som faktisk leder inkassovirksomheten har inkassobevilling etter annet ledd
- b) inkassovirksomheten drives fra fast forretningssted i Norge og
- c) foretaket har stilt sikkerhet som nevnt i § 29.

Inkassobevilling etter første ledd bokstav a gis etter søknad til personer som anses skikket til å være faktisk leder for foretak som stadig og ervervsmessig inndriver forfalte pengekrav for andre og dessuten

- a) godtgjør å ha minst tre års praktisk erfaring med inndrivning av pengekrav i løpet av de siste 10 år og
- b) fremlegger politiattest og for øvrig godtgjør å ha hederligandel. Foretaket skal opplyse til Kredittilsynet om skifte av leder.

Bevilling til å drive oppkjøp og inndrivning av forfalte pengekrav for egen regning kan bare gis foretak som drives fra et fast forretningssted i Norge, og som faktisk ledes av en *eller flere personer* som kan fremlegge politiattest, og for øvrig godtgjør å ha hederligandel. *Det kan settes vilkår for bevillingen.* Foretaket skal opplyse til Kredittilsynet om skifte av leder.

Kredittilsynet kan som vilkår for inkassobevilling etter første ledd stille krav om at foretaket slutter seg til en nemndsordning som nevnt i § 22. Kredittilsynet kan også stille slike vilkår til foretak som tidligere er gitt bevilling.

Kongen kan gi utfyllende forskrifter om vilkårene for tildeling av inkassobevilling.

I § 6 første ledd andre punktum vert tilvisinga til § 24 tredje ledd endra til § 30 tredje ledd.

I § 9 andre ledd og § 19 første ledd vert parentesane endra til sluttparentesar.

§ 10 andre ledd skal lyde:

Betalingsoppfordringa skal *angi*

- a) fordringshaverens navn,
- b) hva kravet gjelder,
- c) kravets størrelse med særskilt angivelse av hovedkrav og tilleggskrav som krav på forsinkelsesrente og erstatning for inndrivingskostnader,
- d) hvilken sats for forsinkelsesrente som i tilfelle er brukt og dato det er beregnet forsinkelsesrente fra,
- e) at unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader for skyldneren og til rettslig inndrivning, og
- f) retten til å kreve nemndsbehandling etter § 22.

I § 17 fjerde ledd første punktum vert tilvisinga til § 24 tredje ledd endra til § 30 tredje ledd.

Kapittel VII med nye §§ 22-27 skal lyde:

Kapittel VII. Nemndsbehandling av tvister i inkassosaker

§ 22 Adgang til nemndsbehandling mv.

Gjennom avtale mellom organisasjoner som representerer foretak som driver inkassovirksomhet, og Forbrukerrådet eller annen organisasjon eller institusjon som representerer skyldnere, kan det opprettes en eller flere nemnder som behandler tvister om forpliktelser etter denne loven mellom skyldnere og foretak som driver inkassovirksomhet.

Partene kan forelegge avtalen for Kongen til godkjenning. Dersom Kongen har godkjent nemndas vedtekter, gjelder reglene i tredje og fjerde ledd og §§ 23 til 27.

En skyldner kan kreve nemndsbehandling av enhver tvist hvor nemnda er kompetent, hvis skyldneren har saklig interesse i å få nemndas uttalelse i saken.

Dersom skyldneren har pådratt seg forpliktelsen i egenskap av å være forbruker, kan skyldneren ikke fraskrive seg adgangen til å kreve nemndsbehandling.

§ 23 Forholdet til de alminnelige domstoler

Så lenge en tvist er til behandling i nemnda kan den ikke bringes inn til behandling for de alminnelige domstolene. Gjelder tvisten fordringshaverens krav på å få dekket kostnadene ved inndrivningen, kan den likevel bringes inn etter tvistemålslovens regler til behandling for de alminnelige domstolene sammen med hovedkravet. En tvist anses for å være til behandling fra det tidspunktet begjæringen om klagebehandling er kommet inn til nemnda.

En sak som nemnda har realitetsbehandlet, kan bringes direkte inn for tingretten.

§ 24 Rapportering til Kredittilsynet

Nemndene skal oversende uttalelser om brudd på inkassoloven til Kredittilsynet.

§ 25 Ansvar for nemndas omkostninger

Ved overtredelser av kravet til god inkassoskikk i § 8 kan nemnda pålegge inkassator å betale nemndas omkostninger i den aktuelle saken.

§ 26 Avbrudd av foreldelse

Foreldelse avbrytes etter foreldelsesloven § 16 nr. 2 når tvist om krav som nemnda har myndighet til å behandle (jf. § 22 første ledd), bringes inn til avgjørelse for nemnda. Foreldelsen av hovedkravet blir ikke avbrutt ved at en tvist bringes inn for nemnda.

§ 27 Forskrifter

Kongen kan gi forskrifter til nærmere utfylling og gjennomføring av reglene i dette kapitlet, samt bestemmelsen i § 10 andre ledd bokstav f.

Noverande kapittel VII vert kapittel VIII.

§ 22 blir ny § 28. Første ledd første punktum vert endra slik:

En inkassator, dennes ansatte og andre hjelpere, og medlemmene av nemnd etter § 22 og andre som utfører arbeid for nemnda, har plikt til å bevare taushet overfor uvedkommende om det de i forbindelse med virksomheten får vite om noens personlige forhold eller drifts- og forretningsforhold.

§ 24 blir ny § 30 og vert endra slik:

Andre ledd skal lyde:

Kredittilsynet tildeler og inndrar inkassobevillinger, jf. §§ 5 og 31.

Fjerde ledd første punktum skal lyde:

Kredittilsynet kan nedlegge forbud mot inkassovirksomheten dersom ett eller flere av vilkårene i § 4 og § 5 første, tredje og fjerde ledd ikke er oppfylt for inkassovirksomhet som drives i medhold av inkassobevilling etter § 5.

§ 25 blir ny § 31 og skal lyde:

En inkassobevilling etter § 5 kan inndras dersom det finnes utilrådelig å la inkassovirksomhet drives i medhold av bevillingen fordi

- a) *bevillingshaveren ikke har overholdt sine plikter etter § 6,*
- b) *vilkårene for å tildele bevillingen ikke lenger er til stede,*
- c) *inkassoforetaket ikke innen den frist som er fastsatt av tilsynsmyndigheten, oppfyller vilkår om å tilslutte seg nemndsordning som nevnt i § 5, eller*
- d) *det foreligger andre særlige grunner.*

§ 26 blir ny § 32 og vert endra slik:

Første ledd skal lyde:

Med bøter eller fengsel inntil tre måneder, eller begge deler, straffes den som forsettlig overtrer eller medvirker til overtredelse av

a) §§ 4, 5, 6, 28, forskrifter i medhold av §§ 6 eller 20, pålegg i medhold av § 30 *tredje ledd* eller forbud i medhold av § 30 *fjerde ledd, eller*

b) §§ 8, 9, 10 eller 11, forutsatt at disse bestemmelsene er overtrådt gjentatte ganger eller at overtredelsen er grov.

Noverande kapittel VIII vert nytt kapittel IX og §§ 27-29 blir nye §§ 33-35.

II

Lova gjeld frå den tid Kongen fastset.

Oslo, i justiskomiteen, den 21. november 2002

Trond Helleland

leiar

Knut Storberget

ordførar

Jan Arild Ellingsen

sekretær